

TERÉK ANNA

Állat

*Mert maradt bennem
apámból valami,
ami mindig önmagát itatja,
és minden este inni kér.
És ahogy a vodka a
gyomorszájhoz ér,
csókolva nyit bennem
utakat,
nyílásokat tör fel
egyre mélyebben a testben,
az orromba ragad
az illata,
minden korty után,
mint a kölnivíz.*

*Lenyelni
vodkát,
mustot,
cointreaut,
4711-et,
likőrt és
cogniacot,
grogot és
rumot,
vinyakot,
arcszeszt,
gyümölcsbort,
sört, sok sört,
mindent, mi apró darabokra
marja az agyat,
ami újra és újra
átgondol mindent
helyettünk,
de megoldást
nem talál.*

*Inni asztal alatt,
WC-ben kis üvegből,
apró poharakból,*

*hosszú poharakból,
laposüvegből,
talpas poharakból,
bögréből,
hamutáliból,
felnyalni az asztalról,
padlóról,
rázni az üveget.*

*Én folyton féltem inni, uram.
Mindig féltem, mert van az a pont,
mikor valami átkattan az agyban,
és már úgy iszom
a pálinkát, mintha az csak
limonádé volna.*

*De ha nem jut alkoholhoz
ez a bennünk lévő állat,
talál más utat, repedéseket,
ahol kibújhat. És kibújik belőlünk.
Mert tele vagyunk résekkel, uram.
És bele is lóg mindig
ezekbe valami.*

*A csontokból szakad fel,
a bőr alá ragad
és követel, mint egy
mellkasba zárt állat,
nem hagy aludni,
bármilyen mélyen is
alszok: utolér.*

*Annyira féltem, hogy
semmit sem mertem
sokáig csinálni.
Csak röviden.
Rászokunk mindenre,
ha egy állat tombol
a mellkasban bent.
A bordák közül les,
vicsorít a világra,
és feneketlen mély
gyomorrá,
túl mély szakadékká
változtatja az embert.*

*Bármilyen szerettem volna lenni,
csak olyan nem, mint apám.
Egész életemben néztem,
ahogy mások dülöngélnek,
és féltem.
És ha én dőltem,
örültem, hogy szorosan
csukva a szemem.*

*Aztán valahogy egyszer
végre kiittam magamból apámat.
Kipisilve, kibányva
a fájást hagytam abba mindent.
Mintha kisimogatta volna
fejem görbületeiből valami.
De továbbra sem mertem
semmit sem túl sokáig csinálni.
Ahogy most ettől
a beszélgetéstől is félek.
Már túl sokáig tart, és
még mindig magázom magát.*

*Jobb lenne még nagyobb távolság,
jobb lenne elszaladni innen.
Ha egyedül vagyunk,
nem bánt senki sem
bennünket. Csak saját magát
eszi szét az a megfonnyadt rész,
lyukas fogakkal rágja szét
mindazt, ami még épen maradt bennünk.*

*Úgyhogy szép lassan megálltam,
belefagyott ebbe a földbe a lábam,
és azóta sem tudok mozdulni.*

NYIRÁN FERENC

Tudatom, jól vagyok

*Itt süt a Nap, színes,
őszi falevelek hullanak
vállamra. Abol most
élek, erdei vadak a társaim.*